

Māra Madliena

Madlienas pagasta informatīvā lapa

Nr. 280

2016. gada Janvāris

Bezmaksas

Jaunais gads ar baltumu atnāk. Krīt sniegs un aizsedz pelēcību. Krīt ar tādu kā cerību un mierinājumu. Varbūt tas krītot raisa skaistas atmiņas, skumjas, prieku... No mazām, sīkām sniega pārslām pasaule baltumā uzried. Sniegs it kā notīrītu visu tumšo. Paskaties, kā tas atmirdz saules apstarots- brīnumains skats! Un katra sniega pārsla ir svarīga. Tieši to kopums veido brīnumu.

Tāpat arī ir ar cilvēkiem. Kopums veido kaut ko stabilu un paliekošu. Bet, lai kopums veidotu, ir svarīgi katram būt, katram piedalīties. Pierasts jau sadalīties un būt atsevišķi... Katrs savā pusē, savā grupā. Bet sniega pārslas nekad nekrīt pa vienai vai grupās. Tās krīt kopā. Un kopā arī izkūst atnākot siltākam laikam. Tāda dziļa kopības sajūta viņas visas vieno. Ja vien tik dziļa tā būtu starp cilvēkiem...

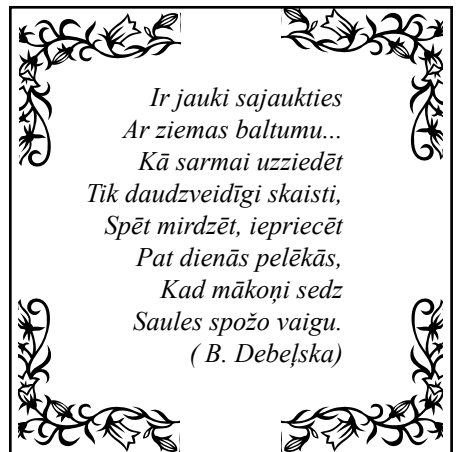
Jaunais gads ar cerībām atnāk. Šis te cerības ir tik daudz...saskaitīt nevar! Gluži kā sniega pārslas. Un katra cerībi-

ņa, kaut mazākā, šķiet svarīga. Un katra alkst piepildījuma. Cerība uz labāku dzīvi, cerība sasniegt nesasniegto, cerība izveseļoties, cerība iemīlēties, cerība saņemt.

Var izveidot baltu cerību paklāju, kā tādu sniega segu un izteikt vēlmi- lai piepildās! Lai piepildās un nezūd! Un tumšā, tumšā naktī, lai vienmēr ir kāds gaismas stars, kas izgaismotu ceļu! Tik ļoti pasaulei pietrūkst piepildījuma- cerību ir daudz, piepildījuma maz... Un tieši tāpēc ir svarīgi noturēt šo te cerības staru kā tādu gaismu, lai tumšā naktī nepazustu.

Jaunais gads ar baltumu un cerībām atnāk. Un baltais sniegs it kā nodzēs to netīro, kas sakrājies iepriekš. Tā arī katru mirkli ir iespēja sākt kaut ko no jauna. Iespēja nomest vecā gada drēbes un uzvilkt jaunas tīras. Lai šis Jaunais gads Tev atnes baltu, cerībām klātu dzīvi! Cerībām, kas piepildās!

Mareks Liepa

Apsveicam janvāra jubilārus

<i>Vija Logina</i>	85
<i>Ēvalds Aleksis</i>	80
<i>Lidija Borisova</i>	70
<i>Ruta Liepiņa</i>	65
<i>Vizma Steprāne</i>	65
<i>Edīte Žureviča</i>	65
<i>Lāsma Dātava</i>	55
<i>Jānis Sarkalns</i>	55
<i>Ziedonis Streilis</i>	55

DECEMBRIS „TAURENĪTĪ”

Siltais laiks decembrī sagrieza visu kājām gaisā, bet neskatoties uz to- silts vai auksts, šis laiks tomēr ir īpašs. Klāt Ziemassvētku brīnumi ar piparkūku smaržu, svētku egli un priecīgi starošām bērnu sejām. Jau mēneša sākumā „Taurenīti” varēja pamanīt svētku tuvošanos. Mūsu iestāde arvien vairāk ietērpās svētku rotā gan telpās, gan logos, bet lielo egli dekorējām ar vecāku dāvinātajām zilajām eglīšu bumbiņām.

4.decembrī pie mums viesojās draugi no Somijas- Vīvana un Harijs Norbarti. Jau vairāku gadu garumā viņi pie mums ierodas ar dāvanām. Arī bērni ciemiņus iepriecināja ar dziesmām, rotaļām un pašgatavotiem rotājumiem. 18. decembrī patīkamu pārsteigumu mums radīja skolēni no Madlienas vidusskolas 4.klases ar skolotāju R.Vērpēju, ciemojoties „Zvaniņa” grupā. Lielie un mazie bērni kopā spēlēja spēles un gatavoja rūķīšus.

Gaidot Ziemassvētku vecīša ierašanos, katra grupiņa gatavoja savu svētku uzvedumu, mācījās gan lomas, gan dziesmas un dejas.

Un beidzot klāt ilgi gaidītā diena! „Vizbulītes”, „Pīpenītes”, „Saulespuķes” un „Zvaniņa” grupiņu rīts iesākās ar svētku ballīti. Tas pagāja nemanot ar rotaļām, dziesmām un dejām. Tieši šajās dienās, kad svinējam svētkus, 15. un 16.decembrī sagaidījām ilgi gaidīto sniedzīņu, kas visu pārvērsa

kaut nedaudz baltāku un ļoti iepriecināja bērnus. Vismazākie „Magonītes” grupas bērni „Aicināja draugus uz eglīti”, lai kopā ar vecākiem sagaidītu Ziemassvētku vecīti. „Pienenītes” bērni svinēja „Pelēnu Ziemassvētkus” un aicināja pie sevis zaķus un meža rūķus. Bērni „Vizbulītē” iejutās vāverīšu, lāču, peliņu, zaķu lomās un devās ciemos „Ziemassvētkos pie Sniegbaltītes” un rūķiem. Mazie aktieri no „Pīpenītes” grupiņas meklēja “Vecīša

cimdiņu”, kuru atrada mežā, lai nosalušie meža zvēriņi varētu sasildīties. Pasaku par „Ziemassvētku eglīti” parādīja „Saulespuķes” grupas bērni par draiskuli Vēju, kurš no egles čiekura izpurināja mazu Sēkliņu, lai abi kopā dotos neparastā ceļojumā un atrastu Sēkliņai piemērotu augšanas vietu. Šī vieta izrādījās tas pats mežs, kur Vējš to aizpūta. Tur viņu apciemoja daudz draugu un no mazās Sēkliņas izauga liela, skaista egle.

„Zvaniņa” grupas bērni nokļuva „Ziemas pasakā”, kurā Zvaigžņu skaitītājs meklēja pazudušās zvaigznītes kopā ar meža zvēriem, bet ceļā viņi sastapa Sniega karalieni un Lapsu, kuras gribēja izjaukt svētku prieku, tomēr viss beidzās laimīgi. Ziemassvētki ir laiks, kad mūsu sirdis atvērta brīnumam, kad katrs vēlas kļūt labāks un domāt gaišas domas.

Paldies vecākiem par sarūpētajiem tērpiem, lai mazie aktieri labāk varētu iejusties savās lomās. Par to, lai visi uzvedumi būtu jauki un interesanti, gādāja grupu skolotājas, bet par muzikālo noformējumu rūpējās mūzikas skolotāja.

Lai Jaunais gads priecīgs, darbīgs un radošs!

„Saulespuķes” grupas skolotāja

R.Struka

Baltais Ziemassvētku brīnums, klusi dvēselē ienāk

12. decembrī Madlienas bibliotēka aicināja uz pasākumu „Baltais Ziemassvētku brīnums, klusi dvēselē ienāk”

Tas bija stāsts par Cerībiņu, kura bija nomaldījusies un meklēja Ziemassvētku brīnumu, brīnumu, kuram vaja-

dzēja piedzimt tieši šajos Ziemassvētkos. Ceļā viņa satika daudzas Vilšanās, kuras apgalvoja, ka nav vērts meklēt Ziemassvētku brīnumu, jo tā nav.

Bet Cerībiņas prātā valdīja nemiers un prātu tirdīja doma, ka jāatrod kāds,

kurā iemānot, jo jādzimst brīnumam.

Kad likās, ka vairāk nav nekādu izredžu satikt kādu, kuram dāvāt brīnumu, Mazā Cerībiņa sastapa salauztu Sirdi. Sapratusi, ka nevar pamest Sirdi vienu nelaimē, Cerībiņa nolēma palikt kopā ar viņu. Un tieši šajā mirklī mazā Cerībiņa saprata, ka viņa ir tas Ziemassvētku brīnums, kas var dzimt jebkurā datumā un vajag tikai atrast sirdi, kurā patverties, lai būtu laimīgs.

Šo brīnišķīgo pasaku ar dziesmām papildināja 3 talantīgas meitenes: Evija Korovacka, Liene Leitāne un Elīna Ratmeistere.

Šajā dienā arī tika atklāta biedrības „Otrās mājas” pārlošanas darbu izstāde, kur ar saviem darbiņiem piedalījās Aira Treiģe, Svetlana Prūse un Jana Smirnova.

Pašā gada nogalē bibliotēkas pasākumu zālē tika atklāta K. Kažociņa Madlienas mūzikas un mākslas skolas mākslas nodaļas audzēkņu noslēgumu darbu izstāde no fondiem.

Anita un Daina
Madlienas bibliotēkā

Kopā ar draugiem no Skrīveriem

Decembris ir Ziemassvētku gaidīšanas laiks, kad esam kļuvuši klusāki, mierīgāki un gaišāki. 4.decembrī Kārļa Kažociņa Madlienas mūzikas un mākslas skolā viesojās draugi no Skrīveru mūzikas un mākslas skolas, lai kopā pamuzicētu, iegūtu jaunu pieredzi, dāvātu viens otram mūzikas bur-

vību, sniegtu dzīvesprieku un jautrību.

Draudzības koncertā „Kopā jautrāk!” satikās aktīvi, talantīgi, dzīvespriecīgi audzēkņi, kuri mīl mūziku un, kuriem patīk spēlēt dažādos instrumentālos ansambļos. Ar patiesu interesi gaidījām mūsu ciemiņu uzstāšanos. Visus iepriecināja skolas orķestris

„Sateka” – vadītāja pedagoģe Marita Vaivode. Iepazinām orķestra muzikāli izjusto spēli. Novēlam turpināt mīlēt mūziku, izprast to un attīstīt savas dotības.

Mūsu skolas mūzikas nodaļas audzēkņi veltīja muzikālus sveicienus izpildot gan solo skaņdarbus, gan kolektīvi muzicējot un izdziedot skaistas dziesmas par Ziemassvētkiem, kuras ļauj mums sajust svētku tuvošanos. Koncerta izskaņā tika iesaistīti visi koncerta dalībnieki, lai vienotos kopīgā dziesmā „Priecīgi Ziemassvētki klāt”- jutām prieku par šo satikšanos un jutām apņemšanos turpināt skaisto sadraudzības tradīciju.

Pēc skaistā koncerta vakara gaitā turpinājās jautras kopīgās spēles un rotaļas. Pedagoģi varēja pārrunāt svarīgāko, atceroties aizgājušo gadu, apspriesties un padalīties ar jaunām idejām, ko gribētu sasniegt nākamajā gadā.

Lai balts zied Ziemassvētku laiks un laimes zvaigzne Jaunajam gadam!

Kultūras metodiķe Ilva Kaulača

Panākumi R. Ezeras konkursā

Novembra mēnesī Ogres novada skolēniem bija iespēja piedalīties Regīnas Ezeras konkursā, rakstot jaunrades darbu par tēmu „Mazi portreti”, kam varēja pievienot arī ilustrāciju. 10. decembrī Ogres Centrālajā bibliotēkā notika apbalvošanas pasākums, uz kuru bija uzaicināti arī Madlienas vidusskolas skolēni. Pavisam konkursā piedalījās 70 audzēkņi no 5. līdz 12. klasei. Vidusskolu grupā Montai Meikališai (11.kl.) un Aigai Pīķei (12.kl.) – 2. vieta. Linda Elīza Lapsa (11.kl.) ieguva atzinību. Meitenes konkursam sagatavoja latviešu valodas skolotāja Zinta Saulīte. Ielūkosimies skolēnu jaunrades darbos!

Pretstatu portreti

Uguns. Viņš pieskārs viņas ķermenim un automātiski uzmeklēja kaulainos plecus, satvēra tos un nopurināja kļusumā. Sārtās lūpas. Augums, slaidis un pakļāvīgs zem viņa garajiem, karstajiem pirkstiem. Atglaust viņas asins sarkanos matus un pievilkt sev klāt. Vēl tuvāk nekā tagad. Viņa pasmaidīja un aizvēra acis. Viņa piederēja viņam, pilnībā.

Ledus. Viņai šķita, ka ledus auksts ūdens vilnis izšaujas cauri viņas dzīslām. Aizvērtām acīm atlikt galvu. Ikvienš viņa pieskāriens saldēja un atstāja nospiedumus viņas dvēselē. Saindēts prāts. Saindēta miesa. Saindēta dvēsele. Ķermenis trīcēja, aukstums visapkārt. Sals noskūpstīja kaklu un nozaga viņas dvēseli.

Balts. Viņš maigi pasmaidīja. Baltais audums plandīja ap viņas slaido augumu, un sarkanie mati vējā nedaudz plīvoja, ik pa laiciņam aizsedzot viņas bālo, gandrīz balto seju. Viņa bija skaista. Viņas lielās acis vienmēr šķita par kaut ko pārsteigtas, bet apaļās lūpas pavērtas smaidā. Viņa bija apburoša. Viņa izstaroja baltumu no sevis, gaismu, un viņš to mīlēja. Viņa izskatījās pēc eņģeļa.

Melns. Viņa paātrināja soli, tuvojoties vietai, kur viņš viņu gaidīja. Viņa smaidis un tumšais, melnais acu skatiens viņu aicināja pie sevis, un viņa nespēja tam pretoties. Tumšās, dziļās acis, kuras ieraugot viņa vienmēr nedaudz notrīsēja tādās kā bailēs. Viņš bija skaists, arī ļauns. Bet viņa mīlēja viņu. Neievainojamība tā vien staroja no staltā auguma, un tumšie, melnie mati lika viņam izskatīties pēc kāda baisa, tumša dēmona. Viņš bija apburošs. Viņš bija te. Viņa viņu mīlēja.

Linda Elīza Lapsa, 11.kl.

Citādāk

Man ir simts lietu uz sirds. Jaunas pasaules manā prātā dzimst un mirst. Esmu no tiem, kas smaida, ja sāp, tāpēc nekad nevar zināt, vai esmu laimīga vai vienkārši sāpināta. Šīs maskas eksistēšana uz manas sejas jau sāk pārvērsties par ikdienu. Mana seja sastāv no simtiem portretu. Vieglāk ir uzturēt priekšstatu par sevi nekā to parādīt īstajās krāsās. Katrs esot citādāks un unikāls, bet cik tad unikāli ir sekli cilvēki?! Nesaku, ka esmu perfekta, bet tiecos uz to. Esmu no tiem atšķirīgajiem, kas patiesi tic, ka ir iespējams kļūt perfektam, tikai uz to ir mērķtiecīgi jātiecas. Gadiem es dzīvoju savu dzīvi – meitenīgi stereotipisku, rozā dzīvi. Izaugot es nekad neizdzīvoju daudzas lietas. Es neko nejutu, bet drūmumā, kā es reiz neiederējos pusaudža gados. Justos tā, kā mana dzīve slietos vienos melos, tā, it kā tā nebūtu es. Neiespējami izbēgt no fakta, ka nekad neesmu bijusi citiem gana laba. Ne man vajag, ne es gribu ar jums iederēties. Iekļauties grib tie, kam nav savas „galvas” uz pleciem, tādēļ kādam nepārtraukti jāseko. Ja piedzimsti kā oriģināls, nenomirsti kā lēta kopija! Ciena ne jau par raksturu, bet par to, kas esi. Zināju, ka tā notiks.

Mani mīlēja par to, kas es neesmu, un ienīda par to, kas es esmu. Nav manās interesēs mainīt citu prātus, tos greizos viedokļus. Pat ar pamatīgu prāta skalošanu nebūs līdzēts, jo skaudība sāk iedzimt gēnos. Nepazīst un noliek kā pēdējo cilvēku. Vairums tā izturas pret tiem, kas ir labāki par viņiem. Negrib atzīt manāmo sakāvi. Nezināms ceļš man vēl priekšā. Nevienš jau nezina, kur tas vedīs, ko tas rādīs, ko no tā sagaidīt. Es jūtu sāpes. Daudz sāpju. Domāju, ka spēju iedomāties, cik ļoti šī pasaule spēj sāpināt, bet es kļūdījos un par to maksāju augstu cenu. Dzīve ir neaizvietoja un labs skolotājs. Māca kā vienu, tā visus – bez izņēmumiem un nesaudzējot. Nespēju mācīties no citu kļūdām, jo tās nav manas rētas, kas jāsadziedē un jāpārvērš pieredzē. Iekšējo pasauli nevienam nav pa spēkam atņemt. Var nodedzināt tiltus starp to, kā bija, bet tas no atmiņām neizzudīs.

(turpinājums 5.lappusē)

Panākumi R. Ezeras konkursā

Tikai šīs skolas „visizglītotākais” audzēknis spēj būt perfekts. Nav tik viegli paša spēkiem censties izkārpīties no slikstoša bezdibeņa, kad nav pat vissīkākās smilgas, kur pieķerties. Atmiņas mūs virza uz priekšu, rūgtākā kafija mūsu mūžā. Nelaime liek mums cerēt uz ko labāku, bet tad taču laime būtu baisa. (..)

Dzīvē viss ir salikts pa plauktiņiem, nekas nav nejauši tikmēr, kamēr cilvēks neizjauc dabisko ritmu. Mēs piedzīvojam, gūstam pieredzi, darām to, ko uzskatām par pareizu, dzīvojam, kā mākam, dodam dzīvību, audzinām, nomirstam. No nāves nav jābaidās, tāpat kā no tumsas. Tā atvieglos zemes gūtās sāpes un atņems tās. Viņi bija miruši. Biju domājusi – mēs bijām miruši kā miruši ķermeņi. Atdzimt kā gaišākai būtnei tikai savā prātā. Pēc tam viss bija labi. Es jūdzos. Iespējams, elle liek jukt prātā tam eņģelim, kas mīt dvēselē. Grib tam atņemt spārnus, kas liek tam pacelties debesīs un lidot. Katram ir dots tas, kas ir dots, un tas, kas pienākas. Dzīve ir izgaistoši mirkļi, tie uzliesmo un tikpat ātri nodziest, un tā ar visu. Netieciēs pēc nesasniedzamā!

Ja tevi nemīl – neuztraucies!

Ja tev netic – neattaisnojies!

Ja tevi nenovērtē – nepierādi!

Kad paliekam vieni, sākam domāt, domājot sākam atcerēties, atceroties mums sāp. Mīlestība pret dzīvi sabruka līdz ar mani. Tikai vakar es mīlēju, šodien vairs nē.

Monta Meikališa, 11.kl.

Sajūtu zibšņi rudenī

Vai esi aizdomājies par cilvēkiem šai saulē? Noteikti, ka kādreiz esi. Vai esi manījis, ka tie ir tik dažādi? Nē, es šoreiz nerunāju par ārējo izskatu. Es ar to biju domājusi par viņu skatienu uz dzīvi un attieksmi pret to. Iedomājies kādu cilvēku, kuram prātā tikai savas darīšanas, un tas ikdienas steigā nepamana skaisto sev visapkārt. Viņš, tik domādams savu, steidzas uz priekšu un nedomā ne uz brīdi apstāties. Tad ir jau kāds cits, kurš aizdomīgi skatās uz iepriekš minēto un brīnās – kas tā par steigu, vai tiešām zeme sākusī degt zem kājām? Trešais, tāds jocīgs, gaužas ikkatru brīdi, vienalga, ar vai bez iemesla. Nav tik traki, kā tu tagad man saki! Bet tas jau nav nekas, katram ik pa laikam sagribas pabūt mazliet ērcīgam, ne tā? Nestāsti, tu taču arī bieži

vien tāds esi. Labi, labi... Ir vēl kāds, par kuru es vēl nepiemīnēju – tas, kurš savā dzīvespriekā izstāro visu pasaules dārgakmeņu mirdzumu. Tas priecājas par niekiem un jūtas piederīgs šai, viņaprāt, brīnumdaiļajai pasaulei. Ko tu teici? Tu man netici? Nu tad klausies, ko es piedzīvoju viņdien! Tad redzēsi, ka man ir taisnība.

Rudens. Gaisā virpuļo sārta lapa. Pilsētas pulksteņa rādītāji čakli mēro savu ceļu. Zilajās debesīs saule mirdzina zeltainos starus, it kā sacīdama: „Pasteidzies, nu! Laika nav daudz! Pasteidzies!”

Kāds vīrs, rokā cieši sažņaugtu, tur melna portfeļa rokturi. Vējš rotaļājas ar kunga brūnajām rūtīm klāto šalli. Pelēkajam šinelim plandot, melni lakotajām korpēm zibot, viņš steidzas uz priekšu. Beidzot sasniedzis ielas stūri, nogriežas pa labi. Šorīt veikala skatlogs izskatās citādāk. Arī trotuārs pārvērties – uzvilcis košu kļavu lapu sedziņu. Tikko to papildināja kāda brīnumskaista zeltaina lapa ar zaļu dzīslījumu. Bet vīrs iet tālāk. Viņš veras tālumā un skaita savu ikdienas mantru: „Domādams modri, pieliec soli, katra sekunde ir zelta vērtē, ja vien to velti neiztērē!”

Nu, jā, jā! Tas ir tas skrējējs, kurš nepamana sev apkārt notiekošo. Bet klausies taču tālāk! Būs vēl interesantāk! Tātad te būs par to vērotāju no malas...

Solīdais kungs soļo aizvien tuvāk trim baložiem, kuri naski uzlasa uz zemes sakritušās maizes drupatas. Viens no tiem – reti skaists ar baltiem spārnīem – skaudīgu aci veras uz garāmgājēju: „Nekā nebija! Ar šo pietiks tikai man un maniem draugiem.” Mazu gabaliņu pagājis līdzi, tas vēlas pajautāt: „Kur Tu tā steidzies?” Bet, to nespēdams, klusi iedūdojas, paraugās visapkārt un redz vēl daudz tādu skrējēju. „Ir nu gan jocīgi,” balodis nodomā un steidzas atpakaļ ieturēt maltīti, pirms to notiesājuši pārējie. Trijotne, izbijusies no tramvaja, kas tuvojas arvien straujāk, paceļas spārnos un dodas katrs uz savu pusi. Draugi norunājuši tikties vēlāk pusdienas laikā pie parka soliņa. Bet tagad katram savas darīšanas. (..)

Bet, skat, tur, nevienu nemanīts, izkāpa arī kāds jauns mīlošs pāris. Pagājuši mazu gabaliņu uz priekšu, viņi apstājas, gaidot luksoforā iedegamies zaļo gaismu. Visbeidzot, to sagaidījuši, abi, cieši turēdami viens otra roku, iet pāri ielai. Pēc īsa mirkļa un gracioza palēciena meitene jau atrodas uz ietves pārejas otrā galā. Viņa, norādīdama uz balti spārnoto balodi, zēnam jautri saka: „Skat, kāds pasakaini skaists balodis!” „Jā, patiešām!” puisis viņai piebalso. Uznāca stipra vēja brāzma, saceldama gaisā meitenes matus, un sagrieza lielā virpulī raibu raibās tuvējā kļavas koka lapas. Jaunieši lēnā solī gāja tam cauri.

Sēdēdams uz ēkas jumta, balodis uzsmaida saulei debesīs. „Cik skaista ir dzīve bez steigas! Vai ne?” Un pēkšņi liekas, it kā spožā bumba pie debesīm tam atsmaida pretī. Bet varbūt tā tikai šķīta? Bet, nē, skaties! Tā tikko kā piemiedza ar aci arī man!

Nu? Vai tagad man beidzot tici? Ko tu te man stāsti? Vēl aizvien netici?! Tā ir balta patiesība, es neko no tā visa neizdomāju, bet gan redzēju ar savām dzidri skaidrajām acīm! Nu protams... Tā tu saki tikai tādēļ, ka gribi dzirdēt vēl kādu stāstu. Redz, cik ātri es tevi atšifrēju! Bet šodienai pietiks...

Iepatikās gan, ko?

Aiga Piķe, 12.kl.

Jaunajā gadā katrā avīzes numurā turpināsim iepazīstināt ar Madlienas vidusskolas absolventu atmiņu stāstiem, kuru publicēšanu aizsākām 2015. gada augusta mēnesī. Pie lasītājiem jau aizceļojuši desmit stāsti. Janvāra mēnesī lasītājus iepriecinās Egītas Provejas un Reiņa Bičevska atmiņas par Madlienas vidusskolā aizvadīto skolas laiku, par dzīvē sasniegto un pieredzēto.

Madlienas vidusskola caur manu atmiņu prizmu

Atsaucot atmiņā savas skolas gaitas kā 19. izlaiduma absolvente (1993. gads), nākas secināt, ka, lai arī toreiz nebija ne mūsdienīgo viedo ierīču, ne projektu nedēļu, ZPD vai dažādu citu pasākumu, kā tas ir tagad, arī mums skola nozīmēja ne tikai mācību stundas un mācīšanos. Visvairāk atmiņā ir palikušas dažādās aktīvās izdarības, kas pavadīja skolas ikdienu, bet jo īpaši – skolotāju spilgtās personības un viņu spēja mūs aizraut un sagatavot turpmākajai dzīvei.

Manas gaitas stāvajā estrādes kalnā, kā toreiz šķita, aizsākās 1982. gadā. Pirmā klases audzinātāja bija skolotāja Daina Līdaka, un tas nozīmēja, ka mēs automātiski kļuvām par dejotājiem. Klase bija liela, daļu bērnu pazinu jau no „dārziņa”, savukārt no Plāteres, Vērenes un Zādzenes klāt nākušie bērni mums, madlieniešiem,

lielākoties bija sveši. Tad nu nācās iepazīties gan starpbrižos pirmā stāva gaitenī, vairāk vai mazāk paklausīgi staigājot pa apli, gan arī lokot kājas un svīstot tautas deju ritmā. Skolotāja D. Līdaka bija ļoti prasīga ne tikai attiecībā uz mācībām un mūsu uzvedību, bet arī deju soli...

Šķiet, bijām ārkārtīgi interesanta un pieprasīta klase, jo no 4. klases savu roku mūsu audzināšanā izmēģināja vairāki skolotāji... 4.–6. klasē audzināja skolotāja Klavdija Buša, 7. klasē – skolotāja Skaidrīte Veina. Tad sākās reformu laiki, un 8. klasē negājām (mana klasesbiedrene Evija gan skaidro to citādi – par izcilām sekmēm direktors Broņislavs Zukulis mūs visus esot pārcēlis no 7. uz 9. klasi). Visbeidzot mūsu audzināšanu pārņēma skolotāja Vanda Kalniņa, ar kuru kopā priekos un bēdās pavadījām atlikušos skolas gadus.

Mūsu klases audzinātājām, īpaši skolotājai V. Kalniņai, vēlos teikt sirsnīgu paldies par mūsu savaldīšanā ieguldīto darbu!

Bet ne jau tikai klases audzinātājas deva savu artavu mūsu veidošanā. Par sportisko garu rūpējās un cīnījās fizikultūras skolotājs Andris Šrāders. Krosi, garās distances, barjeras, tāllēkšana, bumbiņa, lode pavasarī un rudenī, vingrošana, augstlēkšana un baseins ziemā. Un kur tad nu bez slēpēm... Tas vienmēr bija liels pārdzīvojums tikt ar tā laika aprīkojumu līdz skolai un stundā noslēpot skolotāja entuziastiski iepriekš sagatavoto trasi, jo īpaši meitenēm, kas ar tām sniega pieķepušajām biksēm negribēja sēdēt klasē un tāpēc vienmēr līdzī stiepa teju veselu garderobi...

Ar algebru un ģeometriju mēs iepazīnāmies gan Ilzes Rengartes, gan Ainas Šrāderes vadībā. Skolotāja I. Rengarte nepārtraukti dzirkstīja ar saviem humora pilnajiem izteikumiem, savukārt A. Šrādere pēc kontroldarbiem vienmēr aicināja „strīdīties”. Spilgti iespaidi saglabājušies arī no mūsu krievu valodas skolotājas Antonijas Mikštas padomju saimes uzskates materiāliem (dāvinājumiem) bagātīgi aprīkotajā kabinetā. Un, protams, kur tad bez skolotājas A. Mikštas paspārnē rīkotajiem Tautu sadraudzības festivāliem! Atceros, cik ārkārtīgi vilusies biju par to, ka bijām par maziem, lai uzņemtu kādas sadraudzības republikas viesus festivālā, kas notika Madlienā. Bet vēstuļu draugus tik un tā ieguvu. Vēl tagad atmiņā spilgti palikuši brīži,

(turpinājums 7.lappusē)

Madlienas vidusskola caur manu atmiņu prizmu

kad, atverot pastkastīti, tajā atradās vēstules no Armēnijas, Gruzijas vai Uzbekijas, rakstītas dažādu „izlokšņu” krievu valodā...

Līdzās mācībām un dažādām sportiskajām aktivitātēm katru gadu devām savu artavu arī padomju saimniecības „Madliena” izaugsmē. Jau no mazākajām klasītēm vasarā strādājām skolas dārzā, uzkopām apkārtni un vācām dažādus ārstnieciskos augus. Mūs veda arī uz biešu laukiem, kur mācījāmies ravēt, bet, atvesti atpakaļ skolā, pēc pusdienām varējām ļauties ūdens priekiem skolas baseinā (visi kopā – gan lielie, gan mazie!). Un tad kulminācijas brīdis – kopā ar pieaugušajiem saimniecības kantora ēkā drīkstējām stāvēt rindā pēc pirmajiem nopelnītajiem rubļiem. Turpmākajos gados ravēšana gan vairs nešķīta tik aizraujoša kā sākumā. Vēl mēs drīkstējām vākt akmeņus no kolhoza laukiem. Lielākajās klasēs mums jau uzticēja ne tikai lasīt akmeņus, bet arī kartupeļus... Protams, šodienas acīm raugoties, gana saimnieciskais mūsu darbs nebija, jo ne viens vien tupenis tika cītīgi iemīdīts atpakaļ zemē. Cieta jau ne tikai tie, bet arī, piemēram, traktori, kam bieži vien visās iespējamās spraugās un vietās tika likti šķēršļi, t.i., akmeņi, lai strādnieciņi uz lauka iegūtu atpūtu ar oglēs ceptu jauno ražu... Darbīgi pavadīt laiku (un neapmeklēt mācību stundas) varējām ne tikai uz kartupeļu lauka, bet arī dežurējot dažādos skolas „postēnos”. Dežurantam pie skolas zvana pogas bija īpaša atbildība – viņš taču bija noteicējs par visu skolas dzīves kārtību! Tas nekas, ka jāmazgā garie gaiteni, trepes utt. Savukārt, dežurējot skolas ēdnīcā, varēja iepazīt virtuves aizkulis. Pavisam jautri brīži bija tiem de-

žurantiem, kam ziemā uz lielo veikalu pēc maizes bija jādodas ar parasto „tačku” un tā jāstumj atpakaļ skolas kalnā... Un kur tad vēl manis nīstās šaušanas apmācības (nekādi nespēju trāpīt mērķi) un militārās mācības šautuvē patversmē, kurp sirēnu pavadībā bija jāskrien ar gāzmaskām, respiratoriem, pirmās palīdzības nestuvēm... Un auto vadītāju mācības pie skolotāja Gunāra Cileviča, sākot ar visiem „dzelžiem” 10. klasē līdz braukšanai 11. klasē...

Pārdomājot skolas gaitas un manī raisītās intereses, milzīgs paldies jāsaika tieši vācu valodas skolotājām Vijai un Intai Funknerēm par ieliktajiem pamatiem, bet jo īpaši – Jekaterīnai Vilkevičai jeb Katjai, kā mēs viņu, jaunu, tikko augstskolu beigušu entuziasma pilnu vācu valodas skolotāju, drīkstējām saukt. Tieši Katja iedrošināja ticēt, ka vācu valodu dzīvē būs iespējams arī izmantot. Skolotājas vācu valodas mācību materiāli vairs nebija par kolhozniekiem, pionieriem, komjauniešiem. Atceros, kā viņa kādā stundā centās izskaidrot, kas ir tas dīvainais produkts „jogurts”, un teica, ka mēs to noteikti kādreiz redzēsīm un nogaršosīm. Un tiešām – pagāja vien neilgs laiks, kad visu mācību grāmatā uzzināto par Vāciju redzēju savām acīm... Padziļinātais darbs ar vācu valodu pēdējā vidusskolas klasē ļāva man iestāties LU Svešvalodu fakultātē, pēc tam kādu laiku p dzīvot Vācijā un visbeidzot LU Moderno valodu fakultātē iegūt gan vācu filoloģijas bakalaura, gan maģistra grādu. Savukārt šā gada novembrī mans ceļš izglītības kalnā vainagojās ar filoloģijas doktora zinātniskā grāda iegūšanu, aizstāvot vācu valodā izstrādātu promocijas darbu.

Jau studiju laikā sāku strādāt LU

Moderno valodu fakultātē un aizrautīgi pievērsos rakstveida un mutvārdu tulkošanai. Šobrīd dzīvi pavadu starp divām Latvijas pilsētām. Savu dzīvesvietu esmu atradusi pilsētā izaugsmēi jeb Jelgavā, savukārt darba vieta ir pilsētā ar rītdienu – Ventspilī. Strādāju Ventspils Augstskolas Tulkošanas studiju fakultātē, kur cenšamies kaldināt jauno tulku un tulkotāju raudzi. Līdzās „mācītājas” darbam gan rakstiski, gan mutvārdos tulkoju dažādiem klientiem Latvijā un Vācijā. Kā pēdējo lielāko projektu varētu minēt pasākumus Latvijas prezidentūras ES Padomē šā gada pirmajā pusē, kad ar kolēģiem daudz laika pavadījām sinhronās tulkošanas kabīnēs, ļaujot saprasties dažādās valodās runājošajiem pasākumu dalībniekiem.

Ģimenē ar vīru Igoru audzinām divus brašus puīšus: Ēriku, kurš šobrīd mācās 11. klasē, un septītās klases skolnieku Marku. Abi dēli jau daudzus gadus aktīvi trenējas hokeja spēlē un pavada savas dienas šā sporta veida zīmē.

Man šodien ir milzīgs gandarījums par to, ka nekad nav nācies kautrēties, sakot, ka esmu no laukiem, no Madlienas, un esmu absolvējusi Madlienas vidusskolu! Tāpēc novēlu Madlienas vidusskolai, lai arī turpmāk tās absolventiem, atskatoties uz saviem skolas gadiem, saglabātos lepnuma un cieņas pilnas sajūtas. Lai arī turpmāk skolā darbotos sirdsgudri un talantīgi skolotāji, kas spēj būt spilgtas personības! Bet kur tad skola bez skolēniem! Lai skolai būtu arī čakli, zinātkāri un aizrautīgi skolēni, kas tāpat kā es vienmēr ar lepnumu spētu teikt – mana skola bija Madlienas vidusskola!

Egita Proveja

Madlienas vidusskola – mana vienaudze

„Skolā iet mums ļoti patīk,/ Katru rītu draugu satīkt./ Patīk mums, kā zvaniņš dzied,/ Aicinot mūs klasē iet, klasē iet, klasē iet.” Šī ir dziesma no ierindas skates repertuāra, bet man tā ir kā himna, atminoties skolas gaitas Madlienas vidusskolā, kura ir mana vienaudze un kuru absolvēju 1990. gadā (16. izlaidums).

Madlienu ir, bija un būs ļoti nozīmīga vieta manā dzīvē. Tur dzīvo mani

vecāki un brālis Jānis, tur esmu apmeklējis bērnudārzu, pabeidzis vidusskolu, apguvis mūzikas pamatus, spēlējot pūtēju orķestrī un mācoties mūzikas skolā, tur ir likti pamati tam cilvēkam, kāds esmu šodien.

Mana mamma Milda, atgriežoties no izsūtījuma Sibīrijā, 1958. gadā apmetās uz dzīvi Madlienas pagastā un pēc pieciem gadiem ar Jāni Bičevski izveidoja ģimeni. Drīz pasaulē nāca pir-

mais dēls – Jānis (absolvējis Madlienas vidusskolu 1982. gadā, 8. izlaidums), bet 1972. gada augustā piedzima otrais – Reinis. 1. septembrī tika atklāta tagadējā Madlienas vidusskola, tāpēc arī skolu saucu par savu vienaudzi, taču līdz skolai vēl bija laiks bērnudārzā, kurā mamma strādāja par veļas pārzini. Vēl tagad atceros, ar kādu rūpību viņa gludināja dārziņa segu pārvalkus
(turpinājums 8.lappusē)

Madlienas vidusskola – mana vienaudze

un ar krāsainiem diegiem uz tiem izšūva dažādus zīmējumus kā atšķirības zīmes. Tētis bija traktorists, meliorators padomju saimniecībā „Madliena” un vēlāk strādāja katlu mājā Ogrē.

Savas skolas gaitas uzsāku 1979. gada 1. septembrī. Skolas pagalmā bija svinīgā līnija par godu jaunajam mācību gadam, un pirmklasniekiem tika dāvāta pirmā mācību grāmata – ābece. To pasniedza skolas direktors Bronislavs Zukulis, taču jaunizceptais skolnieks Reinis direktoram roku nedeva un, iepletis acis, rāva viņam no rokām savu ābeci, un bēga prom. Tas izraisīja smieklus daudzos pieaugušajos.

Man bija ļoti paveicies ar abām klases audzinātājām. Pirmajās klasītēs tā bija Daina Līdaka, bet vēlāk – Aina Šrādere. Viņām milzīgs paldies par sirsnību, iecietību, sapratni un izturību, veicot šo grūto, bieži vien nepateicīgo, bet cēlo darbu. Patiesībā tas, kāds izaugs jaunais valsts pilsonis, lielā mērā ir atkarīgs tieši no klases audzinātājas.

Skolotāja Daina Līdaka iemācīja lasīt un rakstīt. Tika rīkotas klases skolēnu sacensības par to, kurš minūtē izlasīs vairāk vārdu. Bija ļoti labi rezultāti. Skolotājas vadībā veicām pirmos tautisko deju soļus jaunāko klašu deju kolektīvā un piedalījāmies savos pirmajos Dziesmu un deju svētkos. Man ļoti patika dejot, diemžēl vēlāk mums nebija, kas māca šo skaisto nodarbi.

„Kas tur soļo, kas tur dzied?/ Pionieri iet./ Kreiso, kreiso, reizē, reizē!/ Esi gatavs?/ Vienmēr gatavs esmu!/ Tēvu pēdās iet./ Grūtus darbus mācos

vieglī padarīt!” Pionieru gaitas jau bija skolotājas Ainas Šrāderes pārraudzībā. Visas klases piedalījās ierindas skatēs, kurās bija sīva konkurence, – gan bundziniekiem, gan karognesējiem, gan komandieriem, gan protams, klasei kopumā. Mūsu klasei bija labi panākumi šajā sacensībā. Man ir saglabājusies kartīte ar ierakstu: „Slava oktobrim! Reinim Bičevskim „Labākajam posmvedim” konkursā – skatē „Pionieru līnija”. 1983. gada 25. novembrī. Vienības padome.”

No atmiņas nekad nezudīs krievu valodas mācīšanās sākums. Šo priekšmetu mums mācīja skolotāja Antonija Mikšta. Klājās grūti, un šīs bija vienīgās stundas, kuras sāku pat neapmeklēt. Skolotāja sūtīja citus puīšus mani meklēt pa skolas telpām, un tad piezīme dienasgrāmatā bija neizbēgama. Bet ko nu? Mājās būs brāziens! Kā risinājums tika izdomāts noviltot mammas parakstu. Skolotāja zem neveiksmīgā pakaļdarinājuma ierakstīja: „Un vecāku paraksts – vai tas ir īsts?” Sekas, protams, bija vēl smagākas... Taču jau pēc pāris gadiem spēju runāt krieviski un piedalījos Tautu draudzības festivālā mūsu skolā, kad uzņēmām ciemos moldāvu draugus. Šodienā darbā bez krievu valodas nebūtu iedomājama. Paldies A. Mikštai par stingrību! Prasīga bija arī skolotāja Dzidra Megi, bet latviešu valodas likumus laikam jau puikām, kuriem tikai blēņas galvā, bez stingrības neiemācīt. Pateicoties klases audzinātājai A. Šrāderei, braucām ekskursijās gan pa Latviju, gan dažā-

dām PSRS vietām – Ļeņingradu, Maskavu, Krimu.

1984. gadā skolā sāka strādāt ģeogrāfijas skolotājs Mārtiņš Ošs. Viņš rīkoja pārgājienu, veda skolēnus uz orientēšanās sacensībām „Reljefs” pa visu Ogres rajonu, piedalījās rajona skolēnu tūrisma salidojumos. Organizēja arī tālākus pārgājienu kalnos – Krimā, Urālos. Atceros, ka vienā no pārgājieniem nakšņojām pie Braslas zivjauzdētavas, un mēs, puīši, pirmajā vakarā gājām uz slīpā zivju ceļa ķert ar rokām nēģus, skolotājs šo pasākumu paspēja pārtraukt jau pašā sākumā, bet, iestājoties naktij, apēdām gandrīz visu pārgājienam paredzēto pārtiku. Tad gan mēs dabūjām „pa mizu”, un gandrīz jau pēc pirmās nakts mums pasākums beidzās, taču skolotājs apžēlojās, un tika iziets viss iepļānotais maršruts. Neaizmirstams ir mans pirmais kalnu pārgājiens Krimā, kurš visticamāk arī pamudināja vēlākajos gados apmeklēt Tatus, Himalajus, Andus un citus zemākus un augstākus kalnus. Pateicoties Mārtiņam, šodien esmu tur, kur esmu, jo tieši viņš mani aizrāva ar ceļojumu un pārgājienu garu, ar dažādu karšu lasīšanu un degsmi uzzināt ko jaunu. Kopā risinājām krustvārdu mīklas un meklējām enciklopēdijās atbildes uz nezināmo.

Neatņemama mana skolas dzīves sastāvdaļa bija darbošanās radio mezglā un diskotēku rīkošana gan skolā, gan ārpus tās. Tas bija īpašs laiks, kad radiomezglā kopā ar klases biedru Aināru Kākeri veidojām diskotēkas „Sissegale” programmas, būvējām dažādas gaismas mūzikas ierīces – „skrejošos uguņus”. Bija sācies atmodas laiks, un viens no diskotēkas gaismas atribūtiem bija Ziemassvētku brīvdienā laikā uzbūvētais auseklītis. Paldies skolotājām Brigītai Zukulei un Valentīnai Caunei par palīdzību pārvarēt dažādus organizatoriskos šķēršļus un pārliecināt skolas direktoru uzticēties mūsu iedomātajiem plāniem.

Protams, neiztika arī bez dažādām pārgalvībām. Reiz, lai mani nepieķertu, ciemojoties internātā pie meitenēm, pat tika kāpts no vienas istabiņas uz otru pa ēkas ārpusi no loga uz logu.

1989. gadā sarīkojām konkursu „Mis vidusskolniece” ar žūriju 9 cilvēku sastāvā. Jaunā aktu zāle bija pilna

(turpinājums 9. lappusē)

Madlienas vidusskola – mana vienaudze

ar skatītājiem, un meitenēm bija jāveic dažādi uzdevumi: jādejo valsis, jāprezentē mājas darbu uzdevumi u.c. Organizējot diskotēkas, man bija jau zināma pieredze, bet, vadot šo pasākumu, uztraukums no sākuma bija milzīgs. Par pirmo Mis vidusskolnieci tika kronēta Rudīte Dišereite. Žēl, ka šis pasākums netika ieviests skolas dzīvē kā tradīcija.

Mūsu klases audzinātāja Aina Šrādere bija tā, kura savas klases 16 audzināmos skoloja, tirdīja, lutināja, aizstāvēja, rāja un mīlēja. Paldies Jums! Jūs uz visu mūžu būsiet mūsu mīļākā skolotāja. Skolotāja ar lielo burtu. Paties prieks par Jūsu izturību un sevis ziedošanu šim darbam. Audzinot mūsu klasi, A. Šrādere teica, ka mēs, 16. izlaidums, būsīm pēdējā viņas audzināmā, bet par prieku daudziem skolēniem tas nenotika, un skolotājas paspārnē ir vēl dažas izlaiduma klases.

Pēc vidusskolas beigšanas izmācījos par kartogrāfu – topogrāfu, vēlāk arī absolvēju LLU un ieguvu inženiera kvalifikāciju zemes ierīcībā. Studiju laikā strādāju naktsklubā un paralēli arī Valsts zemes dienestā dažādos valsts GPS projektos, tāpēc pēc augstskolas

darba piedāvājumi bija vairāki. Un tā pamazām, iegūstot pieredzi un iemaņas, tika izveidots savs uzņēmums, kurš nodarbojas ar topogrāfisko plānu izstrādi, dažādu ģeodēzisko mērījumu veikšanu būvniecībā un grunts ģeoloģisko izpēti. Šāda veida pakalpojumi ir veikti arī Madlienā gan pašvaldībai, gan privātpersonām.

Mana sieva Inga ir zinātniece, kas Upsalā (Zviedrija) ieguvusi doktora grādu bioloģijā un savus pētījumus veic Valsts auglīkopības institūtā. Dēls Mārcis ir pirmklasnieks un pirmo semestri pabeidza ar zelta liecību, par ko tētim liels prieks. Tā kā puika nāca pasaulē pašā Līgo naktī, tad pēdējos gadus mēs vairāk svinam viņa dzimšanas dienu, un jau par tradīciju ir kļuvis, ka tas notiek kādā ceļojumā. Šovasar – Hījumā salā Igaunijā.

Vispār esam lieli ceļotāji. No tālākām zemēm, kuras ir apmeklētas, jāmin Ķīna, Kambodža, Taizeme, Peru, Argentīna, Brazīlija, Islande. Un divas reizes mans favorīts – Nepāla.

Tagadējā lielākā aizraušanās ir spinningošana, ķerot foreles, vienatnē vai brienot pa aizaugušām upītēm, kā arī aktīvi piedalos dažāda mēroga spinin-

gošanas sacensībās no krasta. Latvijā ar savu komandu ieguvu trešo vietu, bet Slovākijā izcīnīju 11. vietu 102 vīru no 21 valsts konkurencē. Bet var apvienot arī abas lielās aizraušanās – ceļošanu un spinningošanu. Fantastiska atpūta un atslēgšanās no mūsdienu steigas ir, aizbraucot uz Zviedriju aiz polārā loka, uzliekot plecos mugursumu un dodoties ap 15 km garā gājienā līdz vietai pie upes, kur nav ne elektrības, ne mobilā telefona zonas. Tur tiek uzcelta telts un nedēļu dzīvots, pamatā pārtiekot no tā, kas pa dienu noķerts upē. Bet, lai cik labi būtu svešās zemēs, visjaukākā ir atgriešanās Latvijā – mājās pie ģimenes.

Madlienas vidusskolai novēlu būt tādai mācību iestādei, kurā skolēna sabiedrotais ir skolotājs, kurš ieklausās, cenšas audzēkni saprast, iedvesmot. Tādējādi skola izaudzinās radošus, gaišus un brīvus cilvēkus, kuri būs valsts nākotnes veidotāji. Patiesībā mums katram ir labi jāpaveic tikai savs darbs, un tad mēs dzīvosim pārtikušā valstī!

Reinis Bičevskis

Dzejoļi par prieku

Decembrī, kad pasaule, šķiet, kļuvusi labāka, cilvēki – dāsnāki, biežāk redzam smaidu katra sejā, prieku ikviena sirdī. 3.a klases skolēni audzinātājas Vitas Volkopas vadībā, aizdo-

mājoties par prieka nozīmi cilvēka dzīvē, radīja jaukus un mīlus dzejoļiņus. Lai šīs dzejas vārsmas sasilda sirdis un iedvesmo uz labiem darbiem!

Prieks ir prieks!
Prieks, kad zaļo egli esam izrotājuši.

Prieks ir tad,
Kad visi kopā Ziemassvētkus svin!

Prieks ir tad,
Kad baltais kaķītis man blakus guļ.

Prieks ir tad,
Kas pasaulē labi vārdi skan!

Andris Grāps

Prieks ir tas, kas dara mūs priecīgus.

Prieks nav tas, kas taisa naidu.

Prieks ir tas, kas mūs uzmundrina.

Prieks nav tas, kas mūs saraudina.

Prieks ir tas, kas mūs svētī.

Prieks nav tas, kas mūs nemīl.

Prieks ir tas, kas nes dāvanas.

Prieks nav tas, kas mūs negrib.

Prieks mums ļauj atplaukt sirdij.

Prieks nav tas, kas mūs negrib pavadīt mājup. *(turpinājums 10.lappusē)*

Dzejoļi par prieku

Prieks mums ļauj sasildīties.
Prieks nav tas, kas negrib, lai mēs sa-
draudzējamies.

Prieks ir tas, kas ļauj atplaukt smai-
dam.

Prieks nav tas, kas ļauj sāpēt manai
sirdij.

Evelīna Liepiņa

Prieks – tas ir laipns un mīļš smaids.

Prieku Tu dāvā kā dāvanu.

Prieks Tev dāvā siltumu.

Prieks Tavām acīm ļauj uzplaukt.

Ja Tu sajūti prieku, tev būs jautri.

Ja tev sirdī tukšums, prieks Tev palī-
dzēs.

Ja Tev sirdī nav tukšuma, tad Tu būsi
pārlaimīgs.

Ja Tev būs ģimene, tā palīdzēs.

Lai būtu priecīgs, jābūt prieka radītā-
jam!

Ja radīsi prieku, būsi priecīgākais cil-

vēks uz zemes.

Un, ja ģībsi, tas būs no prieka!

Un, ja raudāsi, tas būs no prieka!

Justīne Mūrniece

Prieks ir tas, kas rodas Tevī,

Prieks ir tas, kas mūsos mīt.

Dalies priekā Tu ar citiem,

Mammu, tēti, draugiem saviem.

Bet, ja apkārt prieka nav,

Tad Tu kļūsti skumīgs, bēdīgs.

Priecājies par lietām sīkām,

Sīkās lietas lielas kļūs!

Rūdis Rucgailis

Prieks nav nieks, tas ir lieks

tikai tiem, kas neredz

skaisto sauli uzlecām

un norietam.

Tiem, kas neredz

zilo jūru tepat
pie mums!

Prieks nav nieks, tas ir lieks

tikai tiem, kas neredz

mīļo smaidu mammas sejā,

mirdzošās acis māsiņā.

Tiem, kas neredz

tēta prieku par

mums, par ģimeni

un brāļa prieku, cerību.

Prieks nav nieks, tas ir lieks

tikai tiem, kas neredz

prieka skaistumu, prieka smaidu,

prieka cerību.

Prieku radi Tu,

un tikai Tu esi

prieka iemiesojums,

Tu esi prieks!

Amanda Grundane

Mirkļi no svētkiem

www.slide.lv

Vieta, kur satiekas mirkļi...

Slide

Mirkļi uzrakstītie

Stulbenis

Vakar vakarā pulksten 19:21 un precīzi 45 sekundē viņu nosauca par STULBENI...Vārdi kā bulta ietriecās neredzama-jā rētā un tā sāka asiņot.

Prāts, kas pirms tam bija mierīgs, nu kļuvis aizvainots, dusmīgs un nemierīgs. Precīzi 45 sekundē. Kā izskanēja vārds STULBENIS, tā prāts reaģēja...

Ja viņš zinātu, ka nav stulbenis, tad droši vien aizvainojums nebūtu tik liels... Ja šos vārdus viņš neuzvertu personīgi, droši vien aizvainojums nebūtu tik liels... Bet viņš uztvēra nopietni, jo kāds uzdrošinājās apšaubīt viņa prāta spējas....Un vēl tik riebīgā, kaitinošā tonī nosauca... Tas tik ļoti sāpēja...ne fiziski,tās nebija fiziskās sāpes...tur iekšā, kaut kur nezināmā vietā iedūrās...iesmeldzās... Laikam tās sauc par sāpēm garīgām, psihiskām, kāda starpība- pirms tam prāts bija miera stāvoklī, tagad miers ir izjaukts un ir nemiers..."Kā viņš tā drīkstēja? Ko viņš no sevis iedomājas? Neviena mani nesaukās par stulbeni! Kāpēc viņš tā pateica.

Nu to es tā neatstāšu...!" Šis nemiers kļūst spēcīgāks...Seko atbildes reakcija..Seko pretreakcija..atkal atbildes reakcija...Iesaistās ķermeņi... Dēļ viena vārda STULBENIS...

Bet kas tad ir tas STULBENIS...Pliks apzīmējums, skaņu savirknējums. Un, ja neizjūti aizvainojumu, kur ir aizvainojums???? Kur? Ja pats neizjūti?

Droši vien satraukumam būtu pamats, ja kāds nosauktu par stulbeni un viņš no rīta pamostos un kļūtu patiešām stulbs...Tad ir pamats satraukties. Bet no citu raidītiem skaņu savirknējumiem, apzīmējumiem neviens vēl par tiem nav nekad pārvērties! Nekad. Un, ja uztrennētos visus nepamatotos aizvainojumus dzirdēt kā tukšas skaņas, vai tie maz vairs varētu satraukt prātu? Tik daudz satraukumu ietaupītos...

Vakar vakarā pulksten 19:21 un precīzi 45 sekundē viņu nosauca par STULBENI... Interesanti zināt vai pulksten 19:21 un 46 sekundē viņš par tādu pārvērtās? Par tādu, kādu viņu kāds apzīmēja? *Slide*

Parunā ar Viņu...

Tu tik bieži esi aizmirsis parunāt. Aizbildinoties, ka nav laika. Vienmēr atrodās miljoniem aizbildinājumu, miljoniem šķēršļu...

Parunā ar Viņu!

Saki, ko tur, gan jau...Nu tā neērti, viss tak ir ok, ko es tur...Nu kaut kad. Kad satiksīties nākošreiz, tad noteikti parunāšu. Nu vēl tak' laika gana....Parunāšu. Parunāsim!

Zini, tuvāka cilvēka par Viņu tev nav bijis. Tagad gan viss pamainījies, bet vienalga-domas jau nobriest, bet pār lūpām vārdi netiek...

Tad, kad neesi blakus, pēkšņi iedomājies par Viņu un parādās tik daudz vārdu, ko vajadzētu un varētu pateikt. Kad esi blakus, vārdi paliek nepateikti. Nu kaut kā neizskan... lemaisās pa vidam tās sarunas bez satura- ā, nu jā, ir tā, ir šitā...nu kaut kā... Tagad jau tāda mode-runāt par neko....

Reti jau esi blakus. Dzīve ir aizpildīta ar visādiem sīkumiem aizklājot to īsto, to LIELO... Parasti jau tā ir...patiesais vienmēr ir kaut kur aizslēpies, kaut kur neredzams... Bieži vien palaists garām un nokavēts.

Parunā ar Viņu!

Šis cilvēks tev patiesībā tik daudz nozīmē... Šis cilvēks tev palīdzēja izaugt. Šis cilvēks nekad tevi nav nodevis un nenodos. Lai arī tu bieži esi darījis pāri, licis sarkt, nopūlēt, kaunēties... Tik daudz rūpju un raižu dēļ tevīs....

Parunā ar Viņu!

Parunā no sirds! Nu jā, dažreiz vārdi ir lieki, dažreiz bez vārdiem viss ir skaidrs. Var parunāt bez vārdiem. Vārdi pa-

raši ierobežo, ieliek kaut kādos rāmjos. Sarunas bez vārdiem ir patiesas-tās nekad neko nepasaka līdz galam...ir klusums un Jūs saprotat viens otru. Vienkārši un patiesi bez piepūles.

Parunā ar Viņu! Parunā, kamēr nav par vēlu...

Tās īstās sarunas nav sīkumos, tās īstās nav dēļ parunāšanas tāpēc vien, ka jāparunā...Tās īstās bieži vien ir nepaspētas...un tad jau ir par vēlu...KAD PAR VĒLU, TAD MUTE PATI VERAS VAĻĀ, BET IR PAR VĒLU....Tad nožēla par nepaspēto, bet par vēlu nožēlot...

Parunā ar Viņu!

Nevis kaut kad....., BET TŪLĪT! *Slide*

TRĪS DOMU GRAUDI

1. Tik salds ir medus, ka beigās tas šķiet rūgts. Garšas pārbagātība nogalina garšu. /Viljams Šekspīrs/

2.Strīdoties ar sev dārgiem cilvēkiem, diskutē tikai par esošo situāciju un konkrēto gadījumu – nekādā gadījumā nepiemini pagātnē notikušo! /Dalailama/

3.Labākais laiks, lai iestādītu koku, bija 20 gadus atpakaļ. Nākošais labākais laiks ir šodien.

/Ķīniešu tautas gudrība/

KULTŪRAS NOTIKUMI MADLIENAS KULTŪRAS NAMĀ

Informācija: 65039166;
e:pasts: elina.daugerte@ogresnovads.lv

7. janvārī plkst. 10:00 Lielajā zālē

CIRKS

“Klaunu šovs „Okidoki”

Dažādi dzīvnieki, burvju triki, žonglieris
Ieeja 1, - eiro

23. janvārī plkst. 19:00 Lielajā zālē

teātra izrāde

„Madlienas baznīcas torņa cēlējs”

(režisors D.Cauka)

Ieeja ar bezmaksas ieejas kartēm. I
eejas kartes var izņemt Madlienas kultūras namā no
7. janvāra. Pieteikties pa tel. nr. 26888669

30. janvārī plkst. 17:00 Lielajā zālē

Labdarības koncertu cikls “MŪŽĪGI LAIMĪGI”

Piedāvā vidējās paaudzes deju kolektīvs “Raksti” no
Ogres. Madlienas koncertā kopīgajam mērķim pievieno-
jas Madlienas jauniešu deju kolektīvs “Daina” un bērnu
deju kolektīvs “Lienīte”, vidējās paaudzes deju kolektīvs
“Lustīgais” no Lauberes un tautas deju ansamblis “Ogre”
no Ogres.

Aicinām Jūs kopīgi baudīt laimīgos mirkļus!
Ieeja par ziedojumiem

31. janvārī plkst. 16:00

Suntažu kultūras namā

teātra izrāde

„Madlienas baznīcas torņa cēlējs”

(režisors D.Cauka)

Ieeja 2, - eiro

6. februārī plkst. 16:00 Lielajā zālē

Koru sadziedāšanās koncerts

„Madlienas balsis”

Ieeja bez maksas

No 13.novembra līdz 1. februārim

kultūras nama foajē

Ogres foto kluba foto izstāde „Madliena”

Pasākumi Madlienas vidusskolā

22.01. Skatuves runas konkurss krievu valodā.

25.-29.01. Piekļājības nedēļa.

28.01. Vecvecāku diena.

02.02. Pasākums 1.klašu skolēniem
„To jau es protu”.

03.02. Konkurss 5.-9.kl.skolēniem
„Skolēns eksperimentē”.

05.02. Žetonu vakars 12.klasei.

Madlienas kultūras nams informē:
2016. gada 5. martā Sieviešu dienai veltītais vakars pie
galdīņiem Madlienas kultūras namā
Visi mīļi aicināti! Ieejas maksa: 7,- € (personai)
12,- € (2 personām)
Galdiņu rezervācija un biļešu iepriekšpārdošana Madlie-
nas kultūras namā sākot no 2016. gada 20. janvāra
Tālrunis informācijai 26888669

**Apsveicam Madlienas vidusskolas direktoru Edgaru
Viņķi un visu skolas kolektīvu Jaunajā gadā!**

Vēlam darba sparun un veiksmi! Mīļš paldies arodbiedrības
vadībai Daivai Lūsei, direktoram un visai skolas saimei par
mums dāvāto uzmanību.

Madlienas vidusskolas pensionētie skolotāji.
2015.gada decembrī

Līdzjūtības

*Miers mūžīgais ir tuvu mājām gājis
Un savu daļu paņēmis ir līdz.
Viss ir tāpat, tik kādas mājas logā
Vairs spuldzes gaismu neieraudzīs rīts.
(N. Dzirkale)*

**Skumju brīdī esam kopā ar Tevi, Terēza,
brāli aizsaulē aizvadot.**

SIA „Madliena 2” darbabiedri

*Kas bijis reiz,
Tas nebūs vairs nekad.
Tas pavasars...
Tas brūkļenzieds...
Tas cilvēks...
/J.Sirmbārdis/*

Izsakām līdzjūtība Terēzai Ondzulei, brāli mūžībā pavadot.

Kaimiņi „Nākotnēs”

Madlienas pagasta pārvaldes informatīvā lapa. Tirāža 300 eks. Iespiesta SIA “Tipogrāfija Ogrē”.

Iznāk katra mēneša pirmajā nedēļā. Materiāli nākamajam numuram iesniedzami līdz katra mēneša 27. datumam.

Redaktors-Mareks Liepa; e-pasts: manamadliena@inbox.lv

Informatīvā lapa pieejama internetā: <http://www.slide.lv/mana-madliena>

Adrese: Madlienas pagasta pārvalde. Tālruni: 65039085, 65039185.

Par publicētajiem faktiem un uzskatiem atbild raksta autors.

Redakcijas viedoklis ne vienmēr sakrīt ar raksta autora viedokli.

